

ὀπλαρχηγοί, ἰδίως δὲ ὁ γενναῖος καὶ ἔμπροσθεν Κολοκοτρώνης, δι' ἀναφορὰς τῶν ἐξηγήσαντο καὶ ἐπέτυχον τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς μέλους τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ὑπουργείου τοῦ πολέμου, καὶ ἐπέμενον νὰ τὸν διατηρήσωσιν εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐπ' ἀγαθῇ τῆς πατρίδος, ὅταν ἡ κυβέρνησις, εἴτε εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ κράτους ἀφορῶσα, εἴτε ἐνδοῦσα εἰς εἰσηγήσεις τῶν ὑποβλεπόντων τὴν δικαίαν ἐπιρροὴν τοῦ Μεταξᾶ ἐν τῇ κεντρικῇ διοικήσει, ἠθέλησε νὰ τὸν πέμψῃ ὡς γενικὸν αὐτῆς πληρεξούσιον εἰς τὴν Κρήτην.

Δ. Π. Π.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΤΩ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

—οοο—

Φίλετατε φίλε!

Σὲ γράφω ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἀπὸ αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου πρὸ ἑξοσὶ καὶ δύο ἐτῶν συνδιετρίψαμεν, ἀντικρὺ τοῦ ὑψηροῦς Ἀύμου, καὶ ἐπὶ τῆς strada de' poveri, ἣτις ὅμως δὲν περιέχει πολλοὺς πτωχοὺς. Καὶ δὲν βλέπω μὲν ὡς τότε διαβαίνοντα ὑπὸ τὰ παράθυρά μου τὰ πλούσια τοῦ Μ. δουκὸς ὀχήματα, οὔτε βρενθυσμένους τοὺς ἵππους τῶν αὐλικῶν αὐτοῦ, ἀκούω ὅμως τὸν γαριβάλδειον ὕμνον μετ' ἐνθουσιασμοῦ ψαλλόμενον ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ παιδιῶν. Ἴσως ἀπατῶμαι· ἀλλὰ τὰ πρόσωπα ὧν μὲ φαίνονται σήμερον φαιδρότερα. Ὡς καὶ αὐτῶν τῶν fioriste αἵτινες, ὡς καὶ τότε, κρούονται συνεχῶς τὴν θύραν μου μὲ προσφέρουσιν εὐωδιστάτους κέντρωνας, ἢ μετὰ πολλῆς δεξιότητος ἐκσφενδονίζουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν ταχύπτερον ἁμαξάν μου, ὡς καὶ αὐτῶν, λέγω, τὸ κάλλος ἔχει τι ἱλαρότερον καὶ ἐπαγωγότερον· ἢ ἐλευθερία ἄρα δὲν ἀναπτέροι μόνον τὸ φρόνημα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἦθος ἐξευγενίζει καὶ ἀνυψοῖ.

Νὰ σὲ εἰπῶ ἄλλο περιεργότερον; αἱ Cascine μὲ φαίνονται ἀνθηρότεραι, αἱ δρυὲς καὶ αἱ ἀξόαι τῶν δειδροστοιχιῶν αὐτῶν χλοερότεραι, καὶ αὐτὸ τὸ παρά τὴν ἡμισέληνον Piazzone τοῦ πάλαι δουκὸς casino, πολὺ τερπνότερον. Ἐνθυμεῖσαι ὅτε τὰς πρώτας ἀναπνέοντες ἐνταῦθα ἀέρα ζωογόνον ὡς τὸν τῶν ἡμετέρων Ἀθηνῶν, καὶ θαυμάζοντες τὴν στίλβουσαν τῶν Ἀπεννίνων γραμμὴν καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ εἰκονογραφίαν τῆς γκραιᾶς Φλωρεντίας ἀπὸ τοῦ Palazzo-Vecchio μέχρι τῆς Santa-Croce, ἀνεπολοῦμεν τὰ canzone τοῦ ἀπηνλισμένου τῆς Λάουρας ἱεραστοῦ, κελαδήσαντος αὐτὰ ὑπὸ τὰς σκιὰς ὑπὸ τὰς ὁποίας καὶ ἡμεῖς ἀνεψυγόμεθα; . . . Θὰ γελάτης . . . βεβαιώθητι ὅμως ὅτι μελωδικωτέρα ἤχει σήμερον εἰς τὰς ἀκοὰς μου τοῦ Πετράρχου ἡ φωνή, καὶ δροσερότερον μὲ ἀναψύχουσιν αἱ σκιαί.

Πότε θὰ ψάλλωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἑνωτὴν τῆς ὅλης Ἑλλάδος;

« Σ' ἀντολὴ καὶ δύσι, καὶ νότο καὶ βορρᾷ

« γιὰ τὴν πατρίδα ὅλοι νάχωμε μὲ καρδιά.»

Φοβοῦμαι μὴ ὁ στίχος αὐτὸς τοῦ Ρήγα ἐλητμο-

νῆθη παντάπασιν εἰς τὸ ἐλεύθερον ψυχλὸν τῆς Ἑλλάδος.

Ἄν καὶ γνωρίζω καλῶς τὴν Φλωρεντίαν, τὰς πρώτας ὅμως ἡμέρας ἐδιάσθην νὰ προσλάβω εἰς-τοπε, διότι, ὡς γνωρίζεις τὰ τῆς Ἰταλίας, μ' ἐκολλήθη ἄμα ἐλθόντα εἰς τοιοῦτος, καὶ μ' ἐκολλήθη ἀναποσπάστως. Μίαν τῶν ἡμερῶν τὸν ἠρώτησα· Διὰ τί ἐδιώξατε τὸν μέγαν δοῦκα; δὲν ἦτο τύραννος. — Τύραννος, ἀπεκρίθη, βεβαίως δὲν ἦτο· ἀλλὰ, τί νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε, ἐδαρύνθημεν τὰς αἰσθε. — Καὶ εὐθὺς ἐπέφερε τοὺς ἐπομένους στίχους, οἵτινες, ἂν δὲν λανθάνωμαι, εἶναι τοῦ Casti.

« L'altissimo la su ci manda la tempesta,

« l'altissimo qua giù ci toglie quel che resta,

« o noi fra tanti altissimi,

« siamo disperatissimi.»

Ἐὰν ὁ ὁδηγός μου ἐνόει τί ἔλεγε, φοβοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ μὴ ἐδαρύνθησαν καὶ τὸν ὕψιστον εἰς Ἰταλίαν· ἄλλως ἢ μεταβολὴ δὲν θὰ ἦτο παράδοξος, διότι ἀπὸ τὴν ἐνθουσιανίαν μέχρι τῆς ἀδιαφορίας τὸ διάστημα βραχύτατον. Ὑγίαινε.

Δ. Μ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

—οοο—

Τῶν τοῦ Γοττιγγαίου Πανεπιστημίου Καθηγητῶν ὁ τὴν φυσικὴν διδασκαίαν γεωγραφίαν, ὀνόματι Βιαλλοβλόσκη (Dr. Fr. Bialloblotzky), ἀρτίως ἐν Βερολίῳ ξενιζόμενος καὶ γνωριμίαν ποιήσας μετ' ἄλλων τε φοιτητῶν Ἑλλήνων καὶ μετ' ἐμοῦ, ἤτησε τὴν εἰς τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν μετάφρασιν τῆς ἐφεξῆς ἀγγελίας· πρὸς δὲ, καὶ τὴν διὰ τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν καθ' ἡμέραν, δημοσιεύσιν. Μὴ δοκηθεὶς ἀπορρίψαι τὸ πρῶτον, καὶ τὸ δεύτερον ὑπεσχόμεν, ἄτε πεποιθὼς ὅτι ἡ τῆς μουσικομήτορος Ἑλλάδος μουσουργία καὶ μουσολόγος δημοσιογραφία, εἴτε μουσουργὸν καὶ πρὸς τὰς Μούσας ἀνάγον πῶς, πάντ' εὐμενῶς ἀποδέχεται καὶ φέρουσα κοιτῶν τοῦ Πανελληνίου ποιήσει κτῆμα. Θαῤῥούντος οὖν ὅτι τὸ πρωτότυπον ἐγχειρίζας μοι πολὺς ἤδη τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πολυλωττίαν Καθηγητὴς καὶ ὁ τούτου μεταφραστὴς παρακαλοῦσαι τὴν καλὴν καὶ φιλόκαλον καὶ φιλολόγον Πανδώραν, τὴν πολλὰ τε καλὰ τε δῶρα δωροδοροῦσαν τοῖς Ἑλλησιν, καὶ τόδε τὸ σμικρὸν τέποις ἐκδοῦναι δωρεὰν φίλον δωρημάτιον, μεταδοῦσαι καὶ τοῖς λοιποῖς συναδέλφοις, ὅσοι τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν δούλην εἰκύνουσιν Ἑλλάδα. Καὶ γινέσθω λοιπὸν ἡ Ἑλληνικὴ φωνὴ καὶ ἐν τοῦτω (κατὰ τὴν εὐγνώμον' ἀξίωσιν τῶν ἐν Εὐρώπῃ χαριστέρων) φωνῇ τῶν ἀπαρταχοῦ γῆς σοφῶν. Τὸ δὲ πῶς καὶ κατὰ πόσον ἐστὶν ἐφαρμόσιμον τὸ τε πρόγραμ-μα καὶ ὁ τούτου σκοπὸς ἄλλοις μελέτω.